

114. Hvor mit Hjerte dog banker i Uro og Savn.

415

(Længsel)

N. P. Hillebrandt.

Allegretto.

1. Hvor mit

Hjer - te dog ban - ker i U - ro og Savn, medens at - ter og

at - ter jeg næv - ner dit Navn! Og ik - ke jeg ken - der den

rin - ge-ste Trøst, som kan dul - me det svul - men-de Savn i mit

cresc. Bryst; thi jeg læn - ges, jeg *rall.* læn - ges saa *dim.* saa *p* - re!

1. 2. 3.
2. Og *p*

2. Og Fuglen kvidrer i solklare Luft,
og Blomsten udsender sin dejlige Duft,
men jeg ænser dem ej,
og jeg vandrer forbi
ind i Skoven og søger den ensomste Sti;
thi jeg længes, jeg længes saa saare!

3. Og naar jeg saa finder det kære Sted,
hvor vi hvilte saa tit i den yndigste Fred,
da jeg skuer dit Blik,
og jeg hører din Røst,
men jeg glædes ej mere i saligste Lyst;
thi jeg længes, jeg længes saa saare!